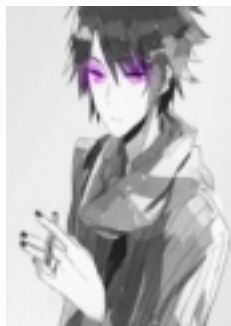

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Boss Đại Nhân (New Version)

Contents

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Boss Đại Nhân (New Version)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Boss Đại Nhân (New Version)

Giới thiệu

Casting (phần giới thiệu nhân vật): Thiên Vũ Phong vs Tiết Trân Trân. Chuyện tình cảm lãng mạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-gangter-boss-dai-nhan-new-version>

1. Chương 1

Vốn dĩ hôm nay là một ngày trời xanh mây trắng, ánh nắng dịu nhẹ, không khí mát mẻ, rất tốt để tạo ra một ngày hẹn hò chủ nhật lãng mạn, đầy ý nghĩa cho các cặp đôi.

Ấy vậy mà tại công viên trong tiết trời đẹp thế này, có một đôi tình nhân đang...

-Chúng ta chia tay đi.

Câu nói vô tình của chàng trai phá tan bầu không khí lãng mạn giữa hai người.

Cô gái cứ tưởng bạn trai chuẩn bị hôn mình, ai ngờ lại ghé vào tai nói một câu phũ phàng liền rất sốc, tròn mắt nhìn chàng trai:

-Anh...anh nói cái gì?

-Tôi nói chúng ta chia tay đi.

Một lần nữa anh chàng nói ra, dứt khoát đến vô tình.

-Tại sao?

Cô gái dờ dẫm nhìn chàng trai đặt câu hỏi.

-Tiết Trân Trân, cô thử nghĩ từ lúc chúng ta quen nhau đến giờ cô đã làm tôi được vinh dự ngày nào chưa?

Tôi đã nhịn một lần rồi hai lần, người ta nói quá tam ba bận và tôi đã cho cô quá nhiều cơ hội để nhìn ra cái sai và để cô tự sửa lỗi. Vậy mà cô ngu đến độ chẳng sửa được gì. Thế nên cô và tôi đường ai nấy đi.

Chàng trai không chút nương tình nói thẳng vào mặt cô gái đôi mắt đã đỏ lên hết.

-Anh, anh có thể đừng...chia tay em được không? Dù sao chúng ta...cũng đã quen nhau ba năm rồi mà.

Cô gái cố gắng nén nước mắt, níu kéo chàng trai.

-Ba năm? Nói cho cô biết, ba năm ấy đối với tôi như ở địa ngục vậy. Tốt nhất là đừng níu kéo tôi nữa, hãy giữ lại chút tự trọng ỉnh đi, con nhỏ ham ăn.

Gạt bỏ bàn tay đang nắm cánh tay của mình ra, chàng trai đứng phắt dậy bỏ đi.

Để lại cô gái ngồi trên ghế đá khóc một mình.

Tâm trạng đang đau khổ, buồn bã thì bỗng điện thoại của cô vang lên. Cô gái thần thờ bắt máy:

-Alo.

-Xin chào, chúng tôi gọi đến từ bệnh viện đại học y dược, cho hỏi cô có phải Tiết Trân Trân không ạ?

-Vâng, là tôi. Có chuyện gì ạ?

-Chúng tôi gọi đến vì đã có kết quả khám tuần trước của cô. Mong cô đến nhận kết quả vào chiều nay ba giờ.

-Vâng, tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.

-Không có gì, chào cô.

.....

Cầm tờ giấy khám sức khỏe trên tay, Trân Trân không biết nên làm sao nữa. Dòng chữ “ung thư gan giai đoạn cuối” cứ như in sẵn trong đầu cô, bác sĩ nói cô chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi.

Cô mới hai mươi tuổi vừa mới có công việc ổn định, bạn trai cũng không, tiền cũng chẳng có bao nhiêu, quan trọng nhất là cô chưa báo hiếu được cho cha mẹ mình được cái gì cả.

Thua! Cuộc đời mà mọi thứ chẳng làm được cái gì cho nó ra hồn thế thì sống để làm gì nữa cơ chứ.

Trốn trong một góc phòng, Trân Trân giống như một đứa trẻ bị cả thế giới bỏ rơi, ôm đầu gối khóc nức lên.

Đang khóc đến quên trời quên đất, đến khi bụng kêu “ọt...ọt...” Trân Trân mới chịu dừng khóc.

-Ăn xong rồi khóc tiếp.

Trân Trân xoa bụng đứng dậy, lúc này chiếc điện thoại trong túi rút ra, cô mới cầm lên nhìn điện thoại có đến mấy cuộc gọi nhỡ và mấy tin nhắn.

“Tiết Trân Trân, xin chúc mừng cô. Cô đã được liệt vào danh sách giảm biên chế. Ngày mai nhớ đến lấy đồ của mình về nhé. Bye bye, ha ha”

Tin nhắn này không ai khác là của bà trưởng phòng đã gần 40 tuổi mà vẫn chưa chồng, luôn ghen ghét những cô gái có bạn trai như cô.

“Tiết Trân Trân, xin chia buồn rằng cô đã bị giảm biên chế. Tội cô ghê á!!! TT_TT”

Còn đây không ai khác là con nhỏ mèο khóc chuột Hạ Nhất Thiên.

-Hừ, rốt cuộc công việc cũng chẳng có. Tiết Trân Trân, mày chẳng làm nên việc gì thì chết cũng là đáng mà. Nhếch miệng cười chán đời, cô không còn gì để mất nữa.

Trân Trân như người mất hồn đi ra ngoài, đụng trúng những người đi trên đường cũng chẳng có cảm giác gì cả.

-Hay thật, hôm nay là chủ nhật mà mấy con ả đó cũng biết cả thông tin chính xác việc giảm biên chế, đúng là mấy con ả rảnh hơi.

Nốc nguyên một ly bia, Trân Trân lăm bắm trong miệng như người điên trong tiếng nhạc xập xình của quán bar.

Ngồi không được bao lâu thì Trân Trân thấy khó chịu cần phải giải quyết thế là cô nàng có tửu lượng dở như Trân Trân cứ chân nọ đá vào chân kia thẳng tiến đến phòng vệ sinh giải quyết nỗi buồn sau khi uống hết ba cốc bia lớn.

-Thoải mái quá!!!

Thoải mãn thốt lên như người vừa xài chất kích thích. Trân Trân đứng dậy nhấn nút xả bồn cầu, rồi nhìn dòng nước đang chảy xuống cười cười:

-Bye bye, hẹn gặp lại nhé!!! Ha ha...

Thật, nhìn cô lúc này chẳng khác nào đứa điên vừa mới trốn trại ra, không thì cũng là đứa đang phê thuốc lác cần được giải tỏa.

Cô lại tiếp tục chân nọ đá vào chân kia ra khỏi nhà vệ sinh, đi được nửa đường đã bị một anh bồi bàn đang cầm dĩa trái cây cần đưa đến phòng khách gấp đụng phải khiến cả người cô đổ về phía cánh cửa phòng 307, cứ thế mà cô chui vào trong.

Người bồi bàn kia dường như gặp phải khách hang khó tính, anh chàng cũng chẳng kịp đỡ cô cứ thế mà đi luôn.

Sự xuất hiện của Trân Trân khiến những người trong phòng khá là kinh ngạc nhưng vài giây sau đã trở lại bình thường.

Một người ăn mặc từ đầu đến chân toàn là màu đen giống như dân giang hồ cao cấp đi đến chỗ Trân Trân đang nằm vật ra đứng dậy không nổi.

-Không biết ở đây làm ăn cái quái gì mà gửi đến một tiếp viên say xỉn thế này?

Câu nói của anh khiến toàn bộ mọi người trong phòng đột nhiên im ắng hẳn, bầu không khí đột nhiên nặng nề.

-Đây là chỗ của tôi. Có vấn đề gì sao ?

Câu nói khá là bình thường nhưng lại khiến người ta lạnh cả sống lưng.

-A...à...Xin lỗi, tôi không phải là ý đó đâu William.

Cái ông ăn nói lỗ ồm cả người toát mồ hôi lạnh, cố gắng giải thích để không làm mất lòng người tên William.

Trân Trân đứng dậy nhưng cái chân bủn rủn cố gắng lắm mới đứng vững được, cô bắt đầu nhìn xung quanh, khó hiểu lên tiếng :

-Đây là đâu vậy ?

Dường như cảm nhận được ánh mắt ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình (Tất cả đều nhìn thì đúng hơn nhưng có người lại nhìn một cách chăm chú đến thấy sợ), Trân Trân cũng nhìn lại trong mơ màng, cô cố gắng mở to mắt nhìn kĩ người đó.

“Cái tên này sao hẳn lại nhìn mình ghê dữ vậy nhỉ?... Không sao, hẳn đẹp trai là được ho ho ho”.

Bất giác, Trân Trân tiến lại gần người con trai đó, mấy người kia tiến lên định ngăn cản lại thì William ra hiệu cho họ lùi xuống để mặc xem cô đang muốn làm gì.

Chen chân vào giữa chỗ ngồi của một cô gái mặc một bộ quần áo chỉ có hai mảnh như bikini, Trân Trân dí sát mặt mình vào William phán một câu khiến những ai đang cầm ly uống rượu đều phun hết ra ngoài :

-Anh, anh cho tôi mượn giống đi?

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía Trân Trân như không thể tin được, ngay cả cô gái ăn mặc quyến rũ bên cạnh dù gan đến mấy cũng chẳng bao giờ dám mở miệng nói ra câu đó đối với người lớn nhất, đáng sợ nhất, không ai dám đụng đến – William Thiên Vũ Phong.

-Cô...Biến.

Lấy lại bình tĩnh, William chỉ thẳng vào mặt của Trân Trân rồi hướng ra phía cửa lạnh lùng nói.

Nhưng đáp lại anh là....

-Oe.....

Trân Trân đột nhiên nôn hết toàn bộ những gì mình ăn, uống lúc nãy lên người William trong những cơn mất trợn to hết cỡ của mọi người.

Và họ đang cầu nguyện ột tương lai đầy u ám của Trân Trân “Cầu mong cô tai qua nạn khỏi. Có thể qua được đêm nay hay không cũng là một câu hỏi...”.

Hết chương 1.

2. Chương 2

Tỉnh dậy sau cơn say, Trân Trân đau đầu nhìn xung quanh, đợi một hồi lâu mắt cô mới nhìn được toàn cảnh hiện giờ của mình.

-Tại sao mình lại ở cái nơi này?

Đây chính là câu hỏi mà sau khi cô phát hiện mình đang nằm giữa một bãi rác đầy hôi thối. Mùi hôi này khiến toàn thân Trân Trân nổi da gà và muốn ói.

Trên đường trở về nhà ai ai cũng đều giữ khoảng cách với cô, bởi một lẽ cô chẳng khác gì một con nhò mới chui từ thùng rác hôi hám ra, nhếch nhác vô cùng cộng thêm đôi mắt sưng như quả trứng gà thật khiến người ta liên tưởng đến người ngoài hành tinh. Làm Trân Trân xấu hổ muốn chết, chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống, lúc nãy định leo lên xe taxi để về nhưng bị ông chú lái xe đuổi xuống gì trên người cô hôi hám, vậy cũng tội tệ quá rồi còn gì.

Tầm đến ba tiếng đồng hồ vậy mà Trân Trân vẫn cảm thấy trên người vẫn còn mùi hôi thật khiến cô khó chịu và tự hỏi bản thân mình đã lầy đến nỗi ngủ trong bãi rác mà không cảm thấy gì hay sao?

Cô thăm nhủ trong lòng sẽ không bao giờ đụng vào một giọt bia nào nữa, mà khoan cô cũng gần chết đến nơi rồi thì cơ hội đâu mà đụng đến nữa.

-Alo, có chuyện gì thế Ngọc Lan?

Ể oải bắt máy, Trân Trân giờ này chỉ muốn ngủ tiếp thôi.

-Tiết Trân Trân!!!! Mày có bị khủng không hả? Chuyện lớn thế mà mày không nói cho tao biết, mày biết từ sáng đến giờ tao gọi ày bao nhiêu lần không hả con kia!!!!

Giọng nói oanh vàng của Ngọc Lan vô cùng chói tai khiến Trân Trân tỉnh táo hẳn.

-Mày làm ơn nói nhỏ lại dùm tao cái. Mà sao mày biết chuyện của tao, tao nhớ là chưa có nói cho ai biết mà.

-Sáng nay tao vừa qua công ty mày, tiện thể ghé sang thăm mày luôn vậy mà nghe tin mày bị người ta sa thải là sao hả?

-Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai? Tao đi làm cực như con cò hó vậy mà cũng bị đuổi. Nói chung là tao đang chán đời đây, công việc không có, bạn trái thì vừa mới đá, còn bị...haiz.

Trân Trân buồn bã nói, còn chuyện cô bị bệnh cô không muốn cho ai biết, cô không thích mọi người lo lắng cho cô. Chết là hết, sao còn phải để người khác vì mình mà lo lắng.

-Mày muốn đến công ty tao làm không? Công ty tao đang tuyển nhân viên mới đây nè sau cuộc thanh lọc nhân viên.

Ngọc Lan nghe thấy sự xui xẻo của cô bạn nên mềm lòng nói.

-Để tao suy nghĩ cái đã.

Trân Trân chán nản nói, giờ cô sắp chết rồi đi làm để làm cái gì nữa cho nó mệt thân.

-Mày còn suy nghĩ gì nữa? Tao sẽ viết hồ sơ ày, đảm bảo chất lượng ăn tiền vào được công ty, OK?

-Ok cái đầu máy á, công ty mày dễ vào vậy chắc chắn là hàng dỡ rồi, lương chắc cũng chẳng nổi xỉ rang tao nữa.

-Ê ê, mày đừng có sĩ nha. Lúc trước đúng là bê bết thật nhưng giờ thì khác rồi nhá, ông chủ mới có vẻ rất năng lực, chỉ cần thấy cách ông ta loại trừ đám tham ô, không đủ năng lực trong công ty triệt để, không nường tay là biết rồi đấy. Còn nữa, khoản phúc lợi, bảo hiểm dành cho nhân viên thì khỏi chê.

Ngọc Lan dụ dỗ, lúc trước thì muốn vào công ty của cô thì không dứt lốt thì cũng phải quen biết, Ngọc Lan là trường hợp may mắn khi vô tình có sự nhầm lẫn tên với một đứa khác nhưng không phủ nhận rằng cô rất có năng lực. Tuy vậy, ở trong công ty này cô luôn bị cô lập vì tính tình thẳng thắn và phong cách làm việc nghiêm túc khác với những người còn lại. Giờ thì đã có cơ hội kéo đứa bạn xấu số của mình vào công ty, sao cô có thể từ bỏ.

-Thì tùy mày đi, tao mệt rồi, đi ngủ cái đã. Hôm qua uống bia nhiều quá, giờ đau đầu. Nghe con bạn dụ khị, Trân Trân cũng để mặc kệ sự lôi kéo này.

-Vậy thì ngủ đi, bye.

-Bye.

Tắt điện thoại, Trân Trân nằm vật ra giường suy nghĩ.

Cả đời cô chẳng làm được gì ra hồn, nếu như Ngọc Lan nói là thật thì cô thử đi làm ở công ty đó, nghe nói phúc lợi tốt vậy thì nếu cô có làm việc đến điên cuồng kiệt sức mà chết chắc sẽ được rất nhiều tiền, vậy thì không lo tuổi già của cha mẹ mình rồi.

Nghĩ đến đây, Trân Trân đột nhiên thấy lòng mình thoải mái hẳn, ba mẹ đã nuôi cô khôn lớn, không lo ăn lo mặc còn cô thì chẳng làm được gì cho ba mẹ, vậy thì coi như dành chút tiền cho cha mẹ cuối đời không phải lo lắng gì, có thể đi đâu mà họ thích. Đứa con này có chết cũng không cảm thấy mình bất hiếu.

-Ba mẹ à, con xin lỗi. Con không thể làm gì cho hai người, chỉ có thể làm được điều này mà thôi.

Cầm tấm hình dơ lên trời, Trân Trân vừa nói vừa khóc. Giọt nước mắt cứ thế mà lăn trên má cô. Giờ đây, cái chết đã không là gì với cô nữa rồi.

Hết chương 2.

3. Chương 3

-Nè Lan, liệu có được không thể? Lỡ người ta hỏi tao có biết tiếng Pháp hay thì tao biết nói sao hả? Mà chém gió nó cũng vừa phải thôi chứ?

Nhìn cái hồ sơ xin việc làm Ngọc Lan ghi cho Trần Trần, cô không khỏi cần nhần và cảm thấy nghi ngờ trình độ mình sao có thể cao như thế.

Nếu cô mà có đủ trình độ như cái hồ sơ xin việc làm này thì chắc cô đã đi ứng cử chức vụ Tổng thư ký liên hợp quốc rồi chứ không cần ngồi đây châu trực được vào công ty mới gây dựng lại này.

-Mày cứ tin tưởng tao đi. Với cái hồ sơ này mày sẽ đủ tiêu chuẩn để được vào, có khi chức vụ giám đốc sẽ thuộc về mày cũng nên.

Ngọc Lan hưng phấn nói. Nhiều khi cô không hiểu con bạn mình nó có thần kinh hay không mà dám đưa một đứa tốt nghiệp trường hạng ba như cô thành thần thánh đứng trên cao. Tí nữa họ mà bắt cô làm mấy thứ gì đó để chứng minh thì có nước tìm lỗ mà chui xuống cho xong.

-Mày đang mơ rồi đấy.

Trần Trần cảm thấy hình như mình đã quen nhảm bạn rồi. Sao nó lại có cái suy nghĩ xa vời vậy chứ?

Nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại cảm giác bồn chồn làm sao ấy.

-Thì con người phải tham vọng một tí chứ. Ai như mày suốt ngày chỉ muốn an lành ôm khư khư một vị trí, làm người thì phải biết cầu tiến, hiểu chưa?

Ngọc Lan bắt đầu thuyết giáo.

-Vâng, thưa chị.

-Thôi, đến giờ làm rồi. Mày đến phòng phỏng vấn nằm trên tầng 7 đi. Gặp lại sau.

Nhìn vào đồng hồ, Ngọc Lan vội nói.

-Ukm, mà khoan phòng đấy nằm ở đâu ở tầng 17 vậy?

-...

Chăm chú nhìn đơn xin việc làm, Trần Trần không để ý con bạn của mình đã đi từ lúc nào rồi.

-Haiz, nó đi gì mà nhanh thế. Nó không làm vận động viên điền kinh thì thật phí.

Trần Trần cảm thán. Cô nàng đành phải lên đó rồi hỏi người khác vậy.

Đi lòng vòng hết nửa tiếng, Trần Trần thật muốn hét lớn, nơi gì mà rộng thế này, phòng phỏng vấn nó nằm ở đâu chứ? Đã vậy tầng lầu gì đâu mà chẳng thấy bóng dáng ai cả, cứ như là bị bỏ hoang, ớn ớn sao ấy.

Cầm điện thoại gọi gấp cho Ngọc Lan nhưng chẳng thấy bắt máy. Cô thật muốn từ bỏ, khỏi phỏng vấn phỏng việc gì cả cho nó khỏe, gì đâu mà mỗi phòng phỏng vấn tìm cũng mệt bỏ hơi tai.

Đang lúc muốn bỏ cuộc, Trần Trần nhìn thấy một căn phòng có dán trước cửa một tấm bảng khiến bản tính tò mò, thích làm điều ngược lại của cô nổi lên.

“Phòng cấm. Không được vào. Bước vào = DIE.”

“Dù sao cũng không đi phỏng vấn thì chui vô đây chơi thử” – một ý nghĩ điên khùng và dở hơi xuất hiện trong đầu, Trần Trần lập tức vịn nắm cửa bước vào.

-Má ơi, phòng gì mà như khách sạn thế này.

Trân Trân không khỏi thốt lên về căn phòng nhìn như phòng ở khách sạn sáu sao, phải nói thế nào nhỉ “đẹp, sang, tiện nghi”, còn chưa kể phảng phất mùi hương thảo mộc nữa. Đúng là được ngủ trong căn phòng này là sướng đến không còn gì để nói.

Chưa kịp cảm thán hết, Trân Trân đột nhiên cảm thấy sau cổ của mình đau rất giống như đang bị ai bóp cổ, thở ra không được.

Vâng, đúng là hiện tại cô đang bị bóp cổ mà còn là bị một người thân ét chín bóp cổ và được nhấc lên nhẹ như nhất một con gà vừa mới cắt tiết. Từ bóp cổ đằng sau chuyển sang bóp cổ đằng trước khiến cô vừa mới hít được ít không khí giờ thì đã bị nghẹn lại, máu không lưu thông được tụ lại ở mặt khiến khuôn mặt của cô đỏ ngầu, gân xanh muốn nổi lên luôn.

-Nói.

Âm thanh lạnh lùng vang lên.

-...

Không thấy Trân Trân trả lời, người đó càng tăng thêm lực làm cô như muốn chết ngay lập tức.

Mịa nó, nó kêu mình nói mà nó bóp cổ mình thì bố thằng nào nói được. Trân Trân trong lòng vừa hoảng loạn vừa tức vừa sợ nghĩ.

Giống như vùng vẫy lần cuối, Trân Trân co cái cái chân đá, ai dè đá không trúng mà đôi dày cao gót bảy phân của cô vướng phải...khăn lông đang được quấn để che phần dưới của ai đó và thế là cứ theo kiểu vùng vẫy của Trân Trân mà khăn lông theo nhịp điệu mà...rớt xuống.

Cảm nhận được có gì đó man mát ở dưới, ai đó đã nắm lấy tay nhưng vẫn đặt trên chiếc cổ muốn đứt ra của Trân Trân.

Và cô nàng đương nhiên cũng không để mất cơ hội mà nhìn xuống.

-Hàng chuẩn thế!!!!

Không nói thì thôi, mà đã nói thì thật ngàn chám.

Đang quấn lại khăn thì nghe được câu nói có một không hai của bạn nào đó, khiến đôi mắt đẹp đã lãnh nay còn lãnh hơn nhìn về phía Trân Trân, làm cô nàng cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Từng bước, từng bước tiến lại gần, cô từng bước từng bước lùi xuống, tay không tự chủ ôm lấy cổ bảo vệ.

-Cô muốn thử?

Dí sát Trân Trân vào tường, anh nhếch miệng nói, đôi mắt thì nhìn thẳng vào cô mà khiêu khích.

Trân Trân tự nhiên nghĩ mình đụng phải thứ dữ rồi.

Hết chương 3.

4. Chương 4

Trân Trân đổ mồ hôi lạnh khi người nào đó cứ nhìn chằm chằm vào cô.

“Mịa! Mắt thằng này không cần chớp à.” Trong đầu cô mắt đầu nóng ruột muốn thoát ra nhưng nhìn thấy người nào đó cứ như một quả núi chặn mất đường đi của cô thế này thì có ma mới thoát được.

-He he, này em đẹp trai, em có thể tha cho chị lần này được không?

Trân Trân ngọt miệng nịnh nọt, tay không tự chủ vỗ lên vai ai đó.

-Á!!!

Chưa kịp sờ tí nào đã bị ai đó bẻ tay xoay người và thế là khuôn mặt cô dính vào tường.

-Này này, tôi có làm gì đâu mà bẻ tay tôi hả?

Trần Trần thật muốn chửi nhưng hiện giờ cô đang thất thế nên đã kiềm lại.

-Không được đụng vào người tôi.

Người nào đó mở miệng lạnh lùng lên tiếng.

“Mợ nó! Nó không ỉnh đụng vậy mà nó đang đụng mình đây này. Hừ, cầu cho nó bị thằng nào xấu xí đè ra “thông” cho chết nó đi. Để xem lúc đấy còn cái bản mặt ra vẻ lạnh lùng, kiêu căng vậy không”. Trong đầu cô thầm mắng chửi ai đó.

-Hừ hừ, này cậu có biết thế nào là tôn trọng người lớn không hả? Mau bỏ tôi ra nếu không....nếu không....tôi kêu cha tôi đến đánh cậu đấy.

Trần Trần đau quá, bắt đầu nói nhăng nói cuội.

-Gi? Cha cô? Cha cô là ai?

Nhéch mép cười khinh khỉnh, điệu cười này khiến Trần Trần càng chắc nịch cầu trời cho người nào đó bị “thông” đến sống không bằng chết luôn.

-Cha tôi? Hừ, cha tôi là xã hội đen nổi tiếng lưng lầy, cha tôi chỉ cần gọi một tiếng thì ngay cả chủ tịch cái công ty này cũng phải run sợ quỳ gối trước mặt ông đấy, nghe hiểu và rõ chưa hả thằng nhóc kia.

Trần Trần bắt đầu khoác lác. Cha cô ấy hả chỉ là một người buôn bán “vịt” bình thường mà thôi, lấy đâu ra mà xã hội đen.

-Vậy sao? Tôi sợ quá!!

-Biết sợ sao còn không bỏ tay cô nương ta đây ra, ta sẽ tha cho.

Trình độ tự ki của Trần Trần thật cao tay và ngàn chấm.

Người nào đó nhẹ nhàng thả tay cô ra nhưng chưa đầy hai giây đã vác cô lên vai làm cô sợ điếng hồn la lên:

-A!!!!!!!

-Im.

Quát một tiếng, Trần Trần liền im ngay lập tức.

-Cô bảo cha cô là xã hội đen chỉ cần hô một tiếng là chủ tịch công ty này sẽ phải quỳ xuống dưới chân ông ta phải không? Nếu giờ tôi ném cô xuống dưới kia, để xem ai quỳ dưới chân ai?

Anh ta đáng sợ nói. Từ từ tiến gần đến cửa sổ, đặt cô lên khung cửa nhấn đầu cô nhìn xuống, khiến cho Trần Trần sợ đến tái cả mặt:

-Híc, cậu tha cho tôi đi....hu hu....Cha tôi chỉ là người bình thường mà thôihic....

Trần Trần hoảng sợ khóc, cô chưa từng gặp thằng nào khủng bố như thằng này cả.

“Má ơi! Con gặp ác quỷ rồi!!!!”.

-...

Anh ta không nói gì, chỉ bế cô xuống khung cửa. Trần Trần khóc, cô khóc như một đứa trẻ, cô sợ lắm.

Mặc dù cô sắp chết rồi nhưng đâu phải vì thế mà cô gan lì, điên khùng như mấy nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình bày đặt cười đau khổ, chán đời, làm vẻ mặt không sợ chết nhưng thật chất sợ đến chết khiếp đi ấy chứ.

Bà đây chưa báo hiếu được với cha mẹ, cần đêch gì chết sớm như mấy đứa nó chứ. Bà còn khinh vào.

-Nín được chưa?

Lại một lần nữa lên tiếng, giống như mất kiên nhẫn.

Trân Trân hơi sợ, liền nín khóc. Từ vụ hồi nãy cô đã sợ thằng này lắm rồi.

-Cô là đứa đầu tiên tôi tha. Ra khỏi đây trước khi tôi đổi ý.

Nói xong không thêm để ý Trân Trân, anh ta đi đến phía tủ đồ mặc thay đồ.

Không chần chờ Trân Trân mau chóng rời khỏi phòng nhưng vẫn không quên trả thù bằng cách đóng cửa thật mạnh, cầu mong nó hư cho bỏ ghét.

-Con nhỏ ngu ngốc này!

Người nào đó ở trong phòng chào thua cái hành động trẻ con ngu ngốc của Trân Trân.

Anh là ai mà cô có thể làm anh giật mình được.

William Thiên Vũ Phong – chủ tịch mới của công ty The King, chủ sở hữu những khu resort cao cấp nổi tiếng nhất nước. Là đại ca bang Hắc Long khét tiếng trong thế giới ngầm, kẻ mà ai cũng phải dè chừng.

Hết chương 4.

5. Chương 5

Thoát khỏi căn phòng đó, Trân Trân cảm thấy mình vừa mới bước ra từ động quỷ. Đáng lẽ ra cô không nên nghe theo Ngọc Lan để đến cái công ty quỷ quái này.

Nhắc tào tháo, tào tháo liền gọi đến, Trân Trân bực tức lớn giọng:

-Alo.

-Làm gì mà quát lớn thế, mày muốn tao lung màng nhĩ hả?

-Thế mày gọi tao có chuyện gì?

-Trời, là lúc nãy mày gọi cho tao mà cái con này. Tao phải hỏi mày mới đúng đấy.

-Mày còn nói, mày kêu tao lên lầu 17 phỏng vấn, tao tìm muốn nát cái lầu 17 mà có thấy cái phòng phỏng vấn nào đâu.

-Gi? Tao kêu mày đến tầng 7 mà mày lên đến tầng 17, tại mày có vấn đề không vậy con kia.

-Cái gì?

Đời nó đen vậy đấy. Trân Trân cuối cùng cũng đã được khai sáng, cô đã nhầm mà còn nhầm vô cùng trầm trọng.

Nhanh chóng chạy xuống tầng 7 để phỏng vấn, đây là lỗi của cô nên không lý nào đổ tội tại cái công ty ma quỷ này.

Cô quá ngu, thế nên mới điên và khùng mà chui vào căn phòng quái quỷ ấy.

Lúc cô xuống lầu 7 thì đã thấy nguyên một đám người đang chờ phỏng vấn rồi, tìm một chỗ ngồi xuống. Nhưng mông chưa chạm ghế thì đã có người gọi cô vào.

-Người tiếp theo – Tiết Trân Trân.

Chỉnh chu lại trang phục, soi gương lại xem tóc tai mặt mũi có dơ không, Tiết Trân Trân mới bước vào phòng phỏng vấn.

Ngồi vào ghế ngay ngắn, Trân Trân mới bắt đầu liếc nhìn toàn bộ những vị giám khảo ở đây.

“Ôi mẹ ơi!” Trong lòng cô thầm hét lên, cái người ngồi chính giữa kia không phải là tên ác quỷ khủng bố xuyên lục địa sao?

“Má ơi!” Đây chính là nỗi lòng của Trân Trân khi nhìn thấy Vũ Phong ngồi vào vị trí của chủ khảo mà còn thêm dòng phía dưới là “Chủ Tịch công ty The King”.

Cô không khỏi toát mồ hôi hột, cách đây chưa đầy một tiếng, cô đã nói một câu đến lúc này cô hối hận vô cùng “Ngay cả chủ tịch công ty này cũng phải quỳ trước bố tôi...” Đời chắc chưa có đứa nào nó ngu hơn cô đâu nhỉ.

.....Đường phân cách lướt bớt thời gian phồng vắn.....

-Thông qua các câu trả lời lúc nãy của cô, tôi thật nghi ngờ những gì ghi trong hồ sơ xin việc này.

Giọng nói nghiêm nghị và lạnh lùng của vị giám khảo nữ ngồi bên cạnh vị chủ tịch đáng kính – Lâm Nguyệt Nhi.

-...

Trân Trân không thể nói được lời nào, vì nó quá đúng mà. Từ này đến giờ cái phần trăm đậu vào của cô càng ngày càng giảm. Ai nói nó tuyển dễ chứ, khó bà cố nội luôn ấy chứ.

-Cha cô là người buôn bán phải không?

Từ nãy đến giờ, Vũ Phong chỉ quan sát, giờ này mới thấy anh liếc nhìn qua hồ sơ của cô, liền lạnh lùng hỏi.

-Hả? À, vâng.

Trân Trân hơi ngạc nhiên khi thấy kể từ nãy đến giờ cứ im ỉm giờ lại lên tiếng nhưng cô cũng nhanh chóng trả lời.

-Bán gì?

-Vịt.

-Phụt....

Những người vừa nghe cô trả lời ngoại trừ cô và kẻ hỏi ra thì toàn bộ đều phì cười, có người còn quá hơn là đang uống nước phun ra hết.

Gì chứ? Cô thành thật trả lời mà cười cái gì. Bán vịt bộ có vấn đề gì sao chứ? Cái lũ người này.

-Cô biết sao tôi lại hỏi không?

Vũ Phong lạnh lùng không lên tiếng, làm tất cả các vị đang cười lén đều im hết, không hó hê gì cả.

-Không ạ.

Trân Trân tròn mắt nhìn Vũ Phong.

-Cô ghi trong hồ sơ, gia đình mình là chủ xí nghiệp. Cái này cô cũng làm quá lên, vậy hồ sơ này tôi tin được bao nhiêu phần trăm đây.

Vũ Phong nhàn nhạt mở miệng nhưng câu nói của anh không khỏi làm Trân Trân thấy xấu hổ và tủi thân.

Trân Trân đứng lên khỏi ghế, cúi đầu mà xin lỗi:

-Tôi đã không trung thực, thật xin lỗi vì đã để mọi người ở đây nhọc công, tôi xin phép ra về.

Nói rồi Trân Trân hướng phía cửa mà đi.

Chỉ còn cách cửa hai bước chân thì một giọng nói vang lên khiến cô dừng bước:

-Cô được tuyển.

Đó không ai khác là Vũ Phong. Và câu nói của anh khiến toàn bộ những vị giám khảo lẫn Trân Trân ngạc nhiên.

-Anh, anh nói gì ạ?

Trân Trân lấp bắp hỏi lại.

-Tôi không nói lại lần thứ hai. Tám giờ ngày 20/9 cô đến nhận công việc. Cô có thể về.

Vũ Phong không nhìn Trân Trân, chỉ nói.

-Cảm ơn anh, cảm ơn mọi người.

Trân Trân vui vẻ trả lời.

.....Đường phân cách.....

-Tổng giám đốc, không phải anh muốn tuyển những nhân viên có gia thế tốt hay sao?

Nguyệt Nhi khó hiểu khi Vũ Phong tuyển một người như Trân Trân, chính vì vậy sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, cô không do dự mà tiến thẳng vào phòng của anh bày tỏ sự bức xúc trong lòng.

-Tôi không cần gì phải giải thích cho cô. Mời ra ngoài.

Vũ Phong lạnh nhạt nói.

-Hừ, anh được lắm.

Nói rồi Nguyệt Nhi bỏ đi.

Đối với những gì không có lợi cho Vũ Phong, anh tuyệt đối sẽ không làm. Anh muốn tuyển những nhân viên có gia thế tốt tất cả đều là để công ty này trở thành nơi đầu tư mạnh nhất. Còn vì sao lại tuyển Trân Trân, tất nhiên vì cô đã từng làm ở công ty Maria – công ty mà anh đang muốn thu tóm.

Như vậy có lợi hay có hại? Nhắm mắt cũng hiểu rồi.

Hết chương 5.

6. Chương 6

Lại nói đến Ngọc Lan, sau khi nghe tin Trân Trân trúng tuyển cô nàng hí hửng đòi Trân Trân đãi mình, ai dè gọi điện thoại chỉ nghe được một câu cụt lủn “Tao bệnh rồi. Lần sau tao đãi.”

Thì ra là sau khi đối mặt với vị chủ tịch đáng sợ kia, Trân Trân về nhà đã ngã bệnh do thần kinh quá căng thẳng. Nhưng trên hết là cô nàng Trân Trân mỗi lần hứa lần sau đãi thì đừng mong được đãi.

Bị hụt hẫng, Ngọc Lan vô cùng khó chịu nhưng biết sao giờ, nghe giọng nói ngọt ngào của Trân Trân không phải là giả.

Tan tầm về nhà, Ngọc Lan chẳng biết làm gì lại không có hứng nấu ăn nên quyết định đến Domino Pizza để ăn.

Trong khi ngồi đợi người ta mang đồ ăn lên, Ngọc Lan ngồi nhìn ra cửa sổ mà trầm tư. Chắc cũng đã ba năm rồi kể từ khi cô chia tay mối tình đầu, cô đã khóc rất nhiều cũng tự nhủ rằng sẽ không yêu thêm một ai nữa.

Nói không còn yêu là dối lòng nhưng thật sự cô không thể nào chấp nhận bản thân mình chỉ là người thay thế cho khoảng trống của cô gái đó.

Ngọc Lan cô có thể chịu được sự lạnh nhạt, thờ ơ của anh nhưng không thể chịu được anh coi cô như người thay thế cho những ngày không có cô gái đó.

Yêu là gì? Tại sao nó lại làm con người lúc hạnh phúc lúc đau khổ như thế cơ chứ?

-A!!! Ông trời ơi, người cho con một người bạn trai từ trên trời rơi xuống đi!!!

Ngọc Lan đột nhiên hét lên khiến cô gái mang pizza lên cho cô cùng những người ngồi ăn trên lầu cũng phải quay lại nhìn.

Lúc này Ngọc Lan mới để ý bản thân mình đang ở quán chứ không phải ở nhà, mặt cô liền đỏ lên vì xấu hổ.

-Xin lỗi.

Ngọc Lan ngượng ngùng nói.

Ăn uống no say, Ngọc Lan không biết làm gì thì điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn số điện thoại quen thuộc Ngọc Lan không biết có nên nghe hay không?

-Alo, Ngọc Lan nghe.

Cuối cùng Ngọc Lan vẫn chọn cách đối mặt.

-...

-Tôi biết là cậu – Lâm Đăng.

Ngọc Lan nhàn nhạt mở miệng.

-Vẫn lưu số của tôi?

Bên đầu giây kia bây giờ mới mở miệng.

-Không, chỉ là đối với tôi nó đã in sâu vào trong trí nhớ rồi. Đột nhiên gọi như vậy, chẳng lẽ lại muốn tôi làm vật giúp anh và Ngọc Uyên làm lành với nhau?

Ngọc Lan chưa chút nói.

-Không, chỉ là tôi muốn hỏi địa chỉ của cô để đưa thiệp cưới mà thôi.

Lâm Đăng lạnh nhạt lên tiếng, đối với hắn ta người đã không còn giá trị gì thì hắn sẽ vứt bỏ một cách không thương tiếc. Việc mời Ngọc Lan đến lễ cưới chính là muốn cô đau lòng chứng kiến cảnh hắn hạnh phúc, còn cô chỉ là kẻ thất bại trong tay hắn mà thôi.

-Xin lỗi, tôi không có hứng thú với đám cưới của cậu. Tạm biệt.

Ngọc Lan tức giận cúp máy.

Hết lần này đến lần khác Lâm Đăng luôn làm Ngọc Lan đau khổ, tại sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì năm đó cô đánh Ngọc Uyên đến nhập viện nên giờ muốn trả thù cô? Vậy sao năm đó không đưa cô vào tù luôn đi mà giờ làm vậy? (Ngọc Lan có đai đen Judo =.=).

Lâm Đăng, hắn thật là một tên đáng sợ!!!!

Vì tiệm bánh gần nhà nên Ngọc Lan đi bộ về nhà, đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên cô nghe được tiếng cãi nhau phát ra từ trong ngõ đối diện.

-Này cô em, biết điều thì giao tiền ra đây. Nếu không thì đừng trách đại gia vừa cướp tiền vừa cướp sắc nha, ha ha ha.

Một trong ba tên đang bao vây người được cho là “phụ nữ”, đề tiện lên tiếng.

Người đang bị bao vây chưa kịp lên tiếng thì giọng nói đầy khí khái vang lên từ Ngọc Lan:

-Ba thằng kia, lại muốn trấn lột người khác nữa hả? Bộ lần trước tao cho tụi mày một trận đưa vào đồn chưa sợ hả?

-Chết mợ, con mụ la sát này đi đâu cũng gặp thế này. Đại ca, giờ sao?

Thằng đàn em bên tay phải nói nhỏ vào tai thằng đứng giữa.

-Chúng ta nên rút thôi đại ca, con mụ này khó ăn lắm.

Thằng đàn em bên tay trái cũng thêm vào.

-Mợ, chúng mày hèn nhất thế. Lần trước tao còn chưa tính sổ với con này, lần này tao có mang theo hàng, sợ gì.

Thằng đại ca cốc lên đầu hai thằng đàn em của mình, cười nguy hiểm nói.

-Con mụ kia, lần trước tội tao thất thế. Nhưng lần này thì không nhé. Chờ chết đi con. Ya!!!

Nói xong, thằng đại ca liền chạy nhanh đến phía Ngọc Lan tung đấm, hai thằng bên cạnh thấy đại ca xông lên thì cũng chạy đến góp vui, bỏ quên luôn kẻ mà chúng cho là “phụ nữ”.

Ngọc Lan cười khẩy một tiếng, nhanh tay chụp lấy nắm đấm của thằng đại ca xoay nghiêng người cầm đai quần của nó quật một phát thật mạnh xuống đất.

Chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, có vẻ như xương bị nứt rồi. Còn hai tên đàn em thì có vẻ dễ xử hơn.

-Tội mày đúng là không biết điều, tao đã cho cơ hội mà không chịu nghe.

Nói xong, Ngọc Lan rút di động ra gọi cho cảnh sát khu vực. Đúng lúc này, thằng đại ca đột nhiên rút trong túi ra một con dao, cầm tức nhìn Ngọc Lan đang không chú ý định đâm cô, nhưng không ngờ lại bị một bàn tay bắt được bẻ ngược ra đằng sau. Lực mạnh đến nỗi bàn tay của hắn sợ rằng đã tàn phế.

Người ra tay độc như vậy không ai khác chính là kẻ mà bọn chúng định chấn lột. Ngọc Lan quay lại thấy được cảnh đó, liền há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Tưởng bản thân mình đi cứu người khác làm “mỹ nhân cứu mỹ nhân” ai dè được người ta giúp lại.

-Lần sau nhớ cẩn thận đấy cô gái.

Người nào đó cười nhạt, trầm giọng lên tiếng.

-Cô là, là nam sao?

Ngọc Lan đơ đến nói bậy.

-Thiên Vũ Ngọc. Hãy nhớ tên tôi, cô gái.

Không trả lời câu hỏi của Ngọc Lan, anh chàng liền đặt một nụ hôn lên má của cô rồi ghé miệng lên tai cô mà nói rồi bỏ đi.

Ngọc Lan đứng tại chỗ, sờ lên mặt mình đơ người nghĩ “Mình vừa bị cưỡng gian!!!!”.

Hết chương 6.

7. Chương 7

Đem gương mặt tàn tạ, mệt mỏi vì mới khỏi bệnh Trân Trân trang điểm tí phần son cho người khác đỡ nhận ra mình tiều tụy.

Nhìn gương mặt mình trong gương, Trân Trân cảm thấy đó chẳng phải là mình nữa, mặt gì như là mặt geisha vậy.

Lập tức tẩy trang ngay và luôn. Cô không muốn ngày đầu tiên đi làm bị người ta nhìn như một xác chết đâu.

Lúc Trân Trân trang điểm xong nhìn vào đồng hồ thì biết bản thân mình sắp trễ giờ rồi, lập tức phóng xe máy đi.

Trong lòng tự nhủ lần sau sẽ không bao giờ trang điểm nữa, thật phí thời gian.

Không thể tưởng tượng được hiện trạng hiện giờ của mình, Trân Trân hoài nghi bản thân mình đi nhầm chỗ. Sao tự dưng cô lại được kêu lên tầng 17? Cái tầng dù trong mơ cô cũng thấy ác mộng mình xém nữa rơi tự do đây mà.

Toát mồ hôi hột đứng im lặng lâu lâu lại ngó người trước mặt mình, Trân Trân không khỏi than khổ đây chắc là một kiểu tra tấn đáng sợ bằng tinh thần mà. Bắt cô đứng đợi từ này đến giờ, còn bản thân thì cắm đầu vào màn hình máy tính, lâu lâu thì lật giấy tờ bên cạnh.

Đứng muốn mỏi cả chân nhưng Trân Trân lại chẳng dám lên tiếng để cho người nào đó cuồng công việc biết có một người là cô ở trong phòng. Lần trước chưa gì đã nhào tới bóp cổ, Trân Trân có mười lá gan cũng không dám thử người khủng bố trước mặt này đâu.

Đến lúc chân cô muốn khụy xuống thì người trước mặt mới rời công việc ngược lên nhìn cô.

-Làm một nhân viên chuyên nghiệp trong mọi hoàn cảnh trên gương mặt không bao giờ được thể hiện tâm trạng của bản thân. Cô hiểu chứ?

Vũ Phong lạnh nhạt mở miệng, trong câu nói dường như đang chỉ dạy Trân Trân.

-Dạ?

Trân Trân hơi khó hiểu trước câu nói của Vũ Phong. Không hiểu rốt cuộc anh nói như vậy là ám chỉ điều gì.

-Được rồi, cô từ nay sẽ làm thư ký cho tôi. Bên góc trái phòng là chỗ làm việc, tôi đã gửi những công việc cần làm qua mail hết rồi. Cô có thể bắt đầu rồi.

Nói xong, Vũ Phong quay trở lại làm việc của mình, không nói thêm một lời nào nữa.

Trân Trân không khỏi cảm thán ông chủ của mình thêm lần nữa, nhanh gọn lẹ mà còn lạnh nữa chứ. Đây là khí chất của vị lãnh đạo.

Tuy chưa lần nào làm thư ký nhưng Trân Trân cũng có kinh nghiệm trong việc xử lý các công việc đánh máy văn phòng nên những thứ mà vị chủ tịch này đưa ra không hề làm khó được cô.

Chỉ là cái vụ lên lịch trình làm việc cho vị này khiến cô hơi mệt, nhìn ngày nào cũng có thứ để làm, phải sắp xếp hợp lý nếu không sẽ dẫn đến trễ nải công việc đến lúc đó không bị “đá mông” ra khỏi công ty mới lạ.

-Gửi qua cho tôi lịch trình hôm nay.

Vũ Phong một tay lật giấy tờ, một tay cầm ống nghe điện thoại gọi đến cho Trân Trân.

Cô nàng không khỏi cảm khái, gần như vậy mà còn dùng điện thoại, vị này đúng là khác người thường.

Nhưng cô có quyền gì mà ý kiến với cấp trên chứ, dù sao thì cũng đâu phải cô trả tiền.

-Được rồi.

Phun ra được hai từ, Vũ Phong cúp máy ngay lập tức trở về làm tiếp.

Trân Trân cảm thấy ông chủ này thật sự có vấn đề, có vấn đề nghiêm trọng luôn, y chang bị tự kỷ ấy. Đúng, là tự kỷ.

Sau một hồi vật lộn dưới căng tin, Trân Trân cuối cùng cũng đã cặp nách về được hộp cơm gà Hải Nam nổi tiếng và một ly sữa trái cây đầy bổ dưỡng. Điều đặc biệt là Trân Trân không ăn tại căng tin mà mang về phòng bỏ rơi con bạn thân đang gọi điện tìm kiếm.

-Chẹp, có gì bằng vừa ăn vừa đọc Yaoi chứ?

Trân Trân cảm khái nói. Đây chính là sở thích bệnh hoạn, biến thái có một không hai của cô == Một người được chẩn đoán là bị ung thư giai đoạn cuối vẫn vô tư như chưa có gì xảy ra.

Khung cảnh hai người nam nhân quần lấy nhau, người phía dưới yếu đuối rên rỉ mồ hôi ra cho người phía trên tự do muốn làm gì thì làm khiến Trần Trần cảm thấy được nước miếng đang muốn trào trực ra ngoài, đặc biệt là mũi của cô đang có gì đó nóng nóng muốn tràn ra (không là máu mũi chứ là gì).

-Ya!!! Tuyệt quá!

Trần Trần vung tay vung chân la lên, ai dè lúc cô thực hiện động tác này thì... cửa mở ra và có một người thân ét chín nhìn hết toàn bộ.

Đứng hình toàn tập, cô có thể cảm nhận được bản thân đang ở trong phòng máy lạnh mà mồ hôi không biết tại sao lại tuôn ra như mưa.

Trong lòng thầm gào thét “Chết thật rồi!!!”

Mới ngày đầu tiên mà cô lại để lộ sở thích mình như vậy, thật là quá nhỏ.

Liếc nhìn màn hình máy tính đang có hình ảnh hai nam cuốn lấy nhau không rời, dâm đãng lộ liễu đến thế là cùng. Mặt Vũ Phong tối hắc khóe môi của anh giật liên hồi, không nghĩ tới bản thân mình tuyển phải một con nhỏ có sở thích bệnh hoạn như vậy, thật là nghi tương lai cô ta sẽ đưa anh ra làm thí nghiệm mắt. Đây là lần đầu tiên anh thấy hối hận về quyết định của mình.

Trợn mắt tức giận nhìn Trần Trần pha trò, Vũ Phong lập tức đóng cửa rèm một phát bỏ đi.

Có thể nói Vũ Phong và Trần Trần có duyên ghê ghớm, duyên ở chỗ là mỗi lần gặp Vũ Phong cô đều làm những điều rất ba chấm và người luôn cảm thấy khó chịu lại là Vũ Phong.

“Quá tam ba bận”. Đây phải chăng là định mệnh ngàn chấm của hai người?

Hết chương 7.

8. Chương 8

-Thưa sếp, đây là giấy tờ sếp cần.

Trần Trần lăm lét nhìn Vũ Phong. Trong lòng thầm cầu nguyện vị trước mắt này đừng có biểu hiện gì là muốn đuổi cô ra khỏi công ty. Mới ngày đầu mà bị đuổi thì không gì nhục hơn.

-Đỡ trên bàn.

Không thèm ngược lên nhìn Trần Trần một cái, Vũ Phong lạnh lùng nói.

Trần Trần run run trở về chỗ của mình, vừa làm việc vừa lén lút nhìn Vũ Phong chan chứa cảm xúc.

-Alo.

Trần Trần thập thò vừa nghe điện thoại vừa ngoảnh nhìn Vũ Phong.

-Tình hình sao rồi hả con bạn già.

Phía bên kia không ai khác là bạn Ngọc Lan cũng đang thập thò gọi điện thoại trong giờ làm việc, sợ bị sếp phát hiện.

-Tao đang theo dõi, chẳng biết ổng có đuổi hay không mà mặt như bao công ấy, chẳng tí cảm xúc gì cả.

Trần Trần nhìn bộ mặt lạnh của Vũ Phong mà nói xấu.

-Chắc, kiểu ngằm ngằm đầy nguy hiểm lắm đấy. Cẩn thận bị đánh bật ngờ. Mà đây là tại lỗi của mày, đã nói là chờ tao dưới căng tin cùng lên sân thượng xách laptop vừa ăn vừa xem, mở loa maximum trên đó thì bố thằng nào biết được. Vậy mà mày có nghe đâu.

Ngọc Lan bắt đầu luận thuyết thuyết giáo. Đúng là nàng này còn kinh dị hơn bạn Trần Trần nữa.

-Mợ nó, ai biết được chứ. Tao có nghĩ là mày mang laptop để trên sân thượng sẵn đâu.

Trân Trân bức xúc nói hơi to. Sau mới thấy mình lớ, liền hoảng sợ nhìn về phía người nào đó.

Khi thấy Vũ Phong không có gì là phát hiện, cô nàng mới thảnh thơi phào. Nhưng khi cô nàng đang chuẩn bị nói chuyện tiếp thì điện thoại bàn liền vang lên, khiến Trân Trân giật thót tim:

-Thôi tao cúp máy đây. Có điện thoại gọi.

Nói xong Trân Trân tay này vừa dập máy di động, tay kia đã cầm điện thoại lên nghe:

-Alo, văn phòng chủ tịch xin nghe.

-Cuối giờ, mang bản kiểm điểm đặt lên bàn cho tôi.

Giọng nói trầm thấp, không có tí cảm xúc nào vang lên.

Nghe thấy giọng nói ấy, Trân Trân toát mồ hôi hột, đầu từ từ xoay về phía bàn làm việc của Vũ Phong đã thấy anh đang cầm ống nghe.

-Chủ, chủ tịch, ngài, ngài nghe được à.

Trân Trân nói không ra lời, vội vàng hỏi.

-Tôi không điếc.

Ba từ ngắn gọn và xúc tích của Vũ Phong như một sét đánh ngang tai đối với cô. Thật không ngờ trong ngày đầu tiên, à không kể từ ngày mới vào công ty phỏng vấn cô đã đụng toàn mấy người không nên đụng rồi.

Trong ngày đầu tiên đã bị viết bản kiểm điểm, thật là một ký ức “đáng nhớ” trong cuộc đời đi làm của cô.

Cứ tình trạng làm việc kiểu này có ngày cô bị stress đến điên điên vào viện tâm thần mất.

.....Đường phân cách tự kỉ.....

-Ừc..ừc...ừc...

Trân Trân vừa nốc ly gì đó trên bàn vừa dùng đôi mắt vừa sợ vừa tức bắn về người đang chễm chệ ngồi vị trí chủ tọa phía xa xa kia.

“Mợ nó, bắt bà làm việc thần tốc còn làm bản kiểm điểm rồi thì kêu bà không đi tham gia hoạt động công ty dành cho người mới là bị khấu trừ lương vì tội không tích cực, năng động trong các hoạt động của công ty. Hừ hừ, nhìn xem đi, cái bản mặt như cục than kia. Nhìn đã biết là loại khó ưa!!”. Trân Trân nhìn Vũ Phong gần như không xót chỗ nào, ánh nhìn như muốn lột đồ người ta ra xem từng góc ngách, từng cọng lông thể kia thì quá lộ liễu.

Thấy con mắt của con bạn mình nhìn vị sếp to đùng kia ghê đến muốn lòi con ngươi ra, Ngọc Lan ngồi cạnh kéo kéo tay con bạn mong nó quay lại nhìn mình.

-Gi?

Trân Trân khó chịu nói, trong giọng đã lè nhè như say.

-Tao đưa mày về.

Như cảm thấy được sắp có chuyện lớn xảy ra, Ngọc Lan đứng dậy xốc Trân Trân lên.

-Gi chứ? Tao chưa ăn uống xong mà.

Trân Trân hất tay Ngọc Lan ra, trề môi oán trách nhìn con bạn.

Vỗ nhẹ trán, Ngọc Lan thăm than “ Lân này thì xong rồi!”.

Như lời ứng nghiệm của Ngọc Lan quả thực đã xảy ra chuyện. Cô bạn Trân Trân càng nghĩ càng ức chế vị sếp lớn ngồi đằng xa xa kia, cô liền lảo đảo đứng dậy, chân này bước dúi vào chân kia đi thẳng đến chỗ Vũ Phong trong ánh nhìn đầy ngạc nhiên của những người có mặt.

Còn vị sếp thì cứ mặt lạnh không cảm xúc, không phản ứng cứ việc nhâm nhi thưởng thức ly rượu trong tay mình.

-Này, chúng ta “419” đi!

Hết Chương 8

9. Chương 9

-A!!!

“Đây là tình huống gì chứ? Sao trên người của mình chẳng có một mảnh vải che thân thể này?” Trần Trần thâm kêu khổ. Nhìn bản thân trần truồng dưới chân, cộng thêm vết đo đỏ nào đó trên ra giường, cô không khỏi khóc ra nước mắt. Toàn thân thì đau như bị người ta đánh đập.

Đúng lúc này từ phòng tắm có người bước ra, khăn quần ngang hông che chỗ cần che, khoe thân hình đẹp đẽ của mình, mái tóc ướt át đang được lau đi, khuôn mặt đẹp trai hơn diễn viên nhưng... đó chẳng phải là ông chủ của cô – Thiên Vũ Phong sao?

-Ừc!!

Trần Trần nuốt nước miếng thâm than, lần này thì xong cô rồi.

Nếu như cô nhớ không lầm thì hôm qua trong lúc hứng khởi à không nửa tỉnh nửa say, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng điên loạn, trong mấy câu chuyện người lớn cộng đọc vài ngôn tình tiểu thuyết gì đấy, thấy mấy nhân vật nữ toàn xài 419 với sếp thì đến 90% thành công sếp sẽ nâng đỡ, không đim mình. Người ta làm được, sao cô lại làm không được, vì thế mà đến trước mặt Vũ Phong nói “Chúng ta 419 đi!”.

-Sếp à...cho em hỏi...chúng ta, à không, giữa sếp và em có xảy ra cái gì không ạ?

Trần Trần vẽ mặt rụt rè, ấp a ấp úng nhìn người trước mặt.

-Có thì sao? Mà không có thì sao?

Vũ Phong nhếch môi cúi xuống sát mặt Trần Trần mà nói. Hơi thở vừa đánh răng xong mang theo làn gió the mát như quảng cáo kem đánh răng P/S phả vào mặt Trần Trần khiến cô nàng ngáo ngáo hít hít vài hơi như mấy cô nàng trong quảng cáo. (Chắc, cặp đôi này sao không đi quảng cáo kem đánh răng đi cho rồi >.<>

Nhìn thấy hành động của Trần Trần, Vũ Phong cảm thấy con nhỏ trước mắt sao mà muốn tát thêm một cái bên má trái nữa cho đủ 10 ngón tay trên mặt cô ta cho nó cân đối. Nhưng khi nhìn thấy vết trắng trắng vàng vàng trên mặt của Trần Trần cộng thêm bên má phải có 5 dấu tay, Vũ Phong thấy thôi thì bất đối xứng cỡ này cũng được, ảo ảo một chút cho nó nghệ thuật (Vãi cả nghệ thuật = =. Anh cũng khùng không khác mấy “vợ tương lai” của mình đâu. Hai người hợp nhau quá mà!).

Quay trở lại mấy tiếng trước, khi Trần Trần nói ra câu đó khiến toàn nhân viên có mặt tại đó đều đơ mặt ra, người đang uống rượu thì phun ra, người đang ăn thì mắc nghẹn, người đang nói chuyện thì quay lại ngơ ngác nhìn Trần Trần.

Tất cả mọi người đều chờ phản ứng của Vũ Phong, nào ngờ phản ứng của anh lại là:

-Được, đi thôi. Tôi có chuyện, mọi người cứ thoải mái ăn uống, chi phí tôi trả.

Nói xong, Vũ Phong một tay đút vào túi, một tay bắt lấy cái tay kéo Trần Trần đi. Vốn Vũ Phong đang có chuyện cần giải quyết, đang định tìm lý do thoái thác thì cô nàng ngơ ngơ này lại xuất hiện, tạo một cái cớ hoàn hảo.

Bỏ Trần Trần lại ở một khách sạn gần đó, Vũ Phong đi xử lý công việc của mình. Lúc anh quay trở về thì đã thấy Trần Trần vật vờ trên đất, bên cạnh là chai rượu vang đổ lán long lóc.

Cảm thấy hơi mệt mỏi, anh không thêm để ý đến con người say xỉn là Trần Trần, bước qua đi đến bên giường. Ai ngờ, nàng kia say bí tỉ chẳng biết trời chẳng là gì, quơ tay quơ trúng chân của Vũ Phong khiến anh bất ngờ xém nữa té, may sao anh tập võ từ nhỏ nên rất nhanh giữ lại thăng bằng.

Vũ Phong lạnh lùng nhìn kẻ khiến anh năm lần bảy lượt rơi vào tình huống giận mà không thể ra tay. Không phải anh thương hoa tiếc ngọc gì nhưng đánh con gái thì không phải tác phong của anh.

Bất đắc dĩ nâng Trần Trần lên giường nhưng đi chưa được vài bước thì đột nhiên cô nàng ôm chặt lấy anh, mùi rượu nồng phả vào mũi anh khiến anh trong người cũng đang có men say chao đảo vài cái.

Tích tắc vài giây sau, hai người vốn không tính là thích cũng chẳng phải là ghét đang... ôm nhau hôn đến quên trời quên đất.

Không phải Vũ Phong là kẻ không biết kiềm chế, người sống trong hắc bang thì luôn đề phòng chỉ là ma xui quỷ khiến anh luôn đối với kẻ từ lần đầu gặp đã muốn “mượn giống” của anh sinh ra ngoại lệ từ tha chết đến hoan ái. Lần đầu đã tha cho nhưng không biết sợ cứ sáp vào, nếu từ chối thì chẳng phải là đàn ông.

Tuy Vũ Phong chẳng phải loại quân tử gì, đúng hơn là lưu manh biến thái lại sống và lớn lên trong thế giới xã hội đen nên không thể nào chưa ném qua mùi vị kia. Chỉ là con mắt chọn của anh cao vời vợi, phải thuộc loại xinh đẹp, thuần thực, sạch sẽ không bệnh tật và còn phải là người biết chơi thể loại...SM (Biến thái >.<), không=“ phải=“ anh=“ là=“ loại=“ cuồng=“ biến=“ thái=“ thích=“ chơi=“ sm,=“ nhưng=“ khi=“ trong=“ người=“ khó=“ chịu=“ anh=“ mới=“ xài=“ để=“ giải=“>

Trần Trần thuộc loại nai con ngơ ngác mà vẫn còn “con gái” sao có thể chịu nổi kẻ lang sói như Vũ Phong chứ?

Một tát kia của Vũ Phong chỉ là vô tình đánh thôi, còn vết trắng trắng vàng vàng thì ai cũng biết là gì rồi đấy. (Đùng đen tối nhá! Là...nước miếng thôi).

Lúc nhìn thấy thứ đỏ đỏ như máu kia chảy ra từ cơ thể Trần Trần, khiến Vũ Phong không khỏi ngạc nhiên và cũng hiểu ra người nằm dưới thân mình tại sao lại trì độn như thế. Vốn bản thân không phải kẻ để ý đến trinh tiết, lúc “chơi gái” thì thường vẫn là 419 nên chỉ chọn loại thuần thực, căn bản 100% không thể nào còn “con gái”.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Vũ Phong, anh nhếch mép nhìn cô nàng mệt mỏi mà thiếp đi:

-Cô là của tôi.

Hết Chương 9

10. Chương 10

Lúc đến công ty, Trần Trần bất đắc dĩ phải đi nhờ xe của Vũ Phong bởi trong người cô không có đồng nào cả, túi xách chắc là Ngọc Lan đã giữ hộ cô rồi.

Vốn bước ra khỏi xe của hắn đã bị chú ý lắm rồi, vậy mà hắn còn bắt cô đi song song nữa thì tiếng xì xầm từ cổng chính vào đến đại sảnh ngày một nhiều, điều này khiến một người không bao giờ vướng vào mấy chuyện này như Trần Trần cảm thấy không được tự nhiên, có phần xấu hổ vì những gì mình gây ra.

Cũng may là thang máy lên lầu 17 là thang máy chuyên dụng chỉ dành cho sếp lớn như Vũ Phong thôi chứ nếu không chắc cô lại phải nghe những lời xì xầm bàn tán của bọn họ rồi.

-Là người của tôi, không được để ý đến thị phi. Hiểu chứ?

Thấy biểu hiện buồn phiền của Trần Trần, Vũ Phong không biểu tình lên tiếng. Đây có thể vừa là mệnh lệnh vừa là an ủi Trần Trần, nhưng cái kiểu an ủi này thật kiêu ngạo.

Trần Trần ngạc nhiên nhìn hắn, cảm giác có gì đó không đúng nhưng không biết là gì. Nhưng rất nhanh cô không còn thời gian để tìm hiểu nữa, bởi vì hiện giờ cô phải đọc hồ sơ công việc rồi làm bản thảo cho sếp rất rất nhiều, còn phải tham gia các cuộc họp nhân sự tầm lum này nọ nữa.

Cũng may vào 12 giờ trưa, Vũ Phong phải ăn cùng ai đó khá quan trọng nên người tép riêu như cô đầu được tham gia, vì thế mà cô cũng được nghỉ ngơi chút ít.

Không dám bước xuống căng tin mua cơm, cô đành phải nhờ Ngọc Lan qua yahoo chat mua dùm, hẹn nhau tại sân thượng của công ty.

-Này, tao nói mày, mày có thể không uống rượu thêm lần nào nữa không? May mà lần này sếp của mày không phải thằng cha bụng bia, đầu hói, già hơn ông nội chứ nếu không thì...

Ngọc Lan không nói tiếp chỉ nhìn tôi như bảo “mày biết kết cục rồi đấy!”.

-Haiz, tao chẳng biết nữa. Nhưng giờ tao cũng chẳng có thời gian đâu để ý đến mấy chuyện đó nữa, tao cố gắng hoàn thành tốt công việc thư ký của mình, dù sao thời gian của tao cũng không còn nhiều.

Trần Trần cảm thán nói. Đúng vậy, thời gian cô còn sống cũng đang đếm từng ngày à không từng giờ rồi, chắc mấy tháng nữa thôi cô sẽ không còn được ngồi đây ăn cơm cùng bạn mình nữa. Việc “tình một đêm” với sếp cũng chẳng là gì cả, có sao đâu chứ? Thời này, đâu còn quan trọng ba cái chuyện “trinh tiết” nữa chứ, nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu, đêm đầu tiên vốn dành cho chồng mình mà lại...

Hừ, có lấy được chồng đâu mà có đêm đầu tiên... Trần Trần cười khổ, đập vào đầu mình một cái làm Ngọc Lan ngồi bên cạnh thấy khó hiểu.

-Trần Trần, tao thấy dạo này mày có chuyện gì giấu tao phải không? Biểu hiện của mày lạ lắm. Có gì thẳng thắn nói với tao, xem tao có giúp được gì không?

Ngọc Lan quan tâm nói.

Trần Trần nhìn cô bạn thân mình hơi cảm động vì sự quan tâm thật lòng của nó nhưng mà chuyện bản thân mình bị ung thư đừng để cho ai khác biết ngoài bản thân, sợ rằng sẽ làm người khác lo lắng thêm mà thôi.

-Cảm ơn mày, Ngọc Lan. Tao chẳng có chuyện gì đâu, chẳng qua chỉ cảm thán sao cuộc đời này lại ngắn ngủi vậy? Mới hồi tụi mình còn đang tung tăng dắt tay nhau đến trường vậy mà nhờ lại đã thành mấy chị ngồi phòng máy lạnh làm việc rồi.

-Mày bị ầm đầu rồi. Hôm nay phát ngôn không được bình thường cho lắm.

Ngọc Lan rờ rờ chán Trần Trần xem cô có phải bị “xxx” quá liều không mà đột xuất nói mấy câu như mấy bà già thường nói.

-Có mày mới ầm đấy.

Hất bàn tay con bạn ra, Trần Trần liếc xéo nói.

Đang nói chuyện say sưa thì chuông điện thoại rung lên:

-Alo.

Giọng nói nghe không ra là đang tức giận hay đang khó chịu, chỉ có cảm giác xương sống lạnh buốt mà thôi.

Nuốt nước miếng, Trần Trần áp úng lên tiếng:

-Dạ, em chỉ mới đi ăn cơm chút xíu thôi. Sẽ về làm liền.

-Được rồi.

Nói xong, đầu dây bên kia liền cúp máy.

-Ai vậy?

Ngọc Lan hỏi.

-Còn ai ngoài vị sếp “419” của tao nữa. Haiz, đúng là quỷ ám mà.

Trần Trần cảm thán.

-Ráng lên em. Về làm việc đi, để tao dọn dẹp cho.

Ngọc Lan ra dáng thông cảm, tốt bụng dọn dẹp bãi chiến trường do hai người bày ra.

-Cảm ơn mày. Có gì tao sẽ bao mày một chiều.

Nói xong, cô phóng bay xuống tầng về phòng làm việc.

-Cô chuẩn bị tập tài liệu này thật kỹ, ngày mai chúng ta sẽ bay sang Sapporo để ký hợp đồng. Liên lạc với phòng tài vụ chuẩn bị vé máy bay. Cô hiểu rồi chứ?

Đặt tài liệu trên bàn, Vũ Phong lạnh nhạt lên tiếng.

-Vâng.

Cầm tài liệu lên, Trần Trần trả lời.

Trở về bàn làm việc tiếp, cô không ngừng cảm thấy bản thân quá tài giỏi khi đã lạnh mặt không cảm xúc mà như robot. Đây là kế sách để cô không phải đối diện với Vũ Phong ngượng ngùng, dù nói chuyện tình một đêm thì chẳng là gì nhưng cô dù sao cũng là con gái sao có thể không để, người đó lại là sếp của cô.

Đang chìm trong suy nghĩ của mình, Trần Trần giật thót tim khi nghe cánh cửa đóng rầm một cái, không biết đã có chuyện gì xảy ra. Cô liếc nhìn qua khuôn mặt của Vũ Phong cảm thấy lúc này đã có chuyện gì xảy ra nhưng mặt hần lại chẳng thấy biểu lộ gì cho cam.

Người đóng cửa rầm rầm đó không ai khác là Nguyệt Nhi, cô nàng hôm qua phải tiếp một vị khách quan trọng nên không thể tham gia cuộc vui chào mừng người mới nhưng nào ngờ lại nghe mấy nhân viên của mình kể lại Vũ Phong và Trần Trần đã ngủ với nhau. Khiến cô tức giận, liền đến chất vấn hần, ai dè lại bị hần chọc cho điên hơn, chính vì vậy mới đóng cửa rầm rầm không phép tắc gì cả.

Nói ra thì phải nói Nguyệt Nhi chính là vị hôn thê của Vũ Phong, chỉ là anh không thừa nhận mà thôi. Không phải hần ghét Nguyệt Nhi chỉ là với một người không thích ràng buộc như hần thì việc có vị hôn thê chẳng khác nào tuyên bố “hần thuộc chủ quyền của Nguyệt Nhi”. Vậy chẳng khác nào đang chà đạp lên kiêu ngạo của hần.

-Phòng bảo an, từ nay tầng 17 muốn lên phải có sự đồng ý của tôi. Nếu không thì ai cũng không được lên, dám phản kháng dùng vũ lực không thương lượng, bất kể là ai.

Hần đã bỏ qua việc Nguyệt Nhi hai lần đóng cửa rầm rầm nhưng sẽ không bao giờ có lần thứ ba, dám đối đầu với hần chỉ có con đường “chết”. Không cho Nguyệt Nhi lên đây thêm một lần nào nữa đó là quá nể mặt gia thế của cô rồi. Một kẻ sinh ra và lớn lên trong hắc đạo chưa bao giờ biết chữ “thua” như Vũ Phong hần rất kiêu ngạo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-gangster-boss-dai-nhan-new-version>